

Често чујем мишљења како није важно шта ће бити са КиМ ако и сви заједно уђемо у ЕУ. Видиш, укидају се границе, нема везе коме ће припасти, ако будемо у оном плавом кругу са звездицама....Наравно, то је рецидив оне подвале коју нам је продао Анте Марковић: „Национализам је одлика сиромашних средина, са стандардом национализам нестаје...“

Да ли је баш тако?

Колико треба примера да није? У реду, чињеница је да гладном човеку смета оно што му не би сметало да је сит, па тако и комшија-иноверац и друге нације...

Међутим, какав нам ово супротан пример даје земља – престоница фамозне Европе? Пример који ову нашу заблуду не само да огољава у свој њеној нетачности, него је чини живом гротеском.

Елем, Белгија, чија је престоница Брисел и престоница те Јевропе, једва саставила владу, после 9 месеци натезања, спрам којих је оно наше лањско натезање дечја игра.

Не могу да се сложе Фламанци и Валонци. Који се, на прилику, воле као Срби и Хрвати. А замисли, немају верске разлике као ми. И, све чешће и све жешће се прича да ће се та иста Белгија поцепати. Наравно, по националном шаву... Еј, молим те! Престона земља Јевропе!!!

А ако није важно коме припада нека територија, ако је све у Јевропи, плахо ме чуди шта се Шпанци више гњаве са тим Баскима и Каталонцима. Јесмо ли у Јевропи – јесмо. Узмите свако своје, нема везе...

Шкоти су одавно у Јевропи. Па још у Краљевству уживају чињеницу да имају свој парламент. И они и Велшани и Ирци. Само га немају Енглези. И, замислите, није им

довољно што су унутар Јевропе. Није им важно **унутар** чега су. Важно им је да су **ван**. Не ван Јевропе, него Британије.

Је ли Шон Конери светска фаца? Јесте. Је ли пронео славу Њеног величанства, за чији се рачун намлатио негативаца и наљубио белосветских и црносветских снаша? Јесте. Па ипак, тај исти Шон није завештао своје огромно богатство неком европском покрету у Шкотској, нити каквој тамошњој асоцијацији за придруживање и стабилизовање. Него све завештао за процес осамостаљења Шкотске.

А сер Алекс Фергусон, пронео славу Манчестера. Добио титулу сир. Краљица га лично произвела, са оним наслањањем мачева на рамена. Е, тај исти Лека Фергусон има мобилни, који звони не на мелодију „Боже спаси краљицу“, него на мелодију шкотске химне.

У ЕУ су Италија и Аустрија, па не видим да су тензије око Тирола спласнуле...

Има ли богатије, срећеније и просперитетније земље од Швајцарске? Нема. Па, кад су немачки кантони предложили улазак у ЕУ, француски и талијански кантони лепо рекли да нема ништа од тога. „Не улазимо у Унију којом доминира Немачка, и тачка!“. Успут, не само да нису у ЕУ, него су у УН ушли пре неку годину. Видим, то дугогодишње нечланство их баш уназадило...

Кад је, 1992-е, Партизан био шампион Јевропе у кошарци, није могао да игра у Београду, пошто смо били под делимичним санкцијама. Сећате се, није одабрао да буде домаћин ни у Солуну, ни Темишвару. Одабрао је да, као домаћин, игра у предграђу Мадрида!

Зашто?

Ала смо кратког памћења! Те године је представник Еспање био Хувентуд из Бадалоне, града из Каталоније. Били су у истој групи, у лига-делу такмичења, па се после нашли и у финалу. Даклем, кад у Мадриду игра шампион ЈУ и шпански шампион Каталонац, сви Мадрићани навијају за Партизан!!! Као када би наш представник био рецимо Влазними,

па у Београду сви навијали за неког другог...

А 1994-е, дали Канади да организује светски шампионат. И, игра Канада против Грчке. Цела сала навија за Грке! Све дошли **Канађани** грчког порекла, и навијају за земљу предака. И онда један канадски новинар резигнирано пише: „Разумео бих да су то стари Грци, некакве Зорбе, поникли на неком острву, па их мучи носталгија. Међутим, то су млади људи, поникли у овој земљи, одгајани на светлим идеалима данашње цивилизације, али ипак навијају за неку земљу, у коју можда ни крочили нису. Нисмо успели да наметнемо наше идеале...“

У „Ловцу на јелене“ сви они момци иду да гину за „светле“ америчке идеале, нови поредак, и тако то. Значи, они су Американци до даске. Међутим, на почетку филма, на испраћају, не играју каубојску полку. Не репују. Не фурају ни блуз. Него играју казачок, јер су Руси пореклом...

Даклем, сви хоће да су у Јевропи, али сви хоће да остану и оно што су. Само је Србима Јевропа важнија од њих самих... Ако уђемо у Јевропу, није важно што ће тих преосталих, косовско-метохијских храмова, бити порушено од стране неких фундаменталиста. Ко те пита?! Важна је Јевропа.

Зато није ни чудо шта нам Председник рече: Ако буде морао да бира између јевроинтеграција и Косова, изабраће ово прво, мада **за сада** му нико тај избор не намеће. Пазите, „за сада“. Значи, он очекује да ће тај избор бити наметнут. И, човек се определио на време. Јасно и гласно. Да не кажем – поштено.

Уопште не сматрам потребним да ударам у таламбасе што сам Србин. Али ми свако негирање моје нације буду неку жељу за отпором. Зашто сад морамо да кажемо „народна“ кобасица, уместо српска „подригуша“, зашто неки кажу „шопска салата без сира“, уместо „српска салата“...

Нама овдашњи јевропејци замерају „повратак у прошлост“. А народ који безмерно ценим, памти да им је Јерусалим разорен, не пре неколико година, него пре неколико хиљада година, и иде на Зид Плача.

О национализму

Пише: Милко Грбовић
уторак, 16 јун 2009 00:14

А Амери нам замерају што смо „оптерећени митом“. А шта су филмови о Рокију, Рамбу?

Не рачунајући партизанске, за све своје године, имао сам прилику да гледам само три филма на тему своје историје. Али сам зато гледао седам филмова о обрачуну две групе хохштаплера. Само што се једна група звала лошим момцима, а другу је предводио шверцер сребра, који је прикачио неку значку и прозвао се маршалом.

Не, није реч о Брозу. Него о Вајату Ерпу.

Толико о миту.